

F. t. beslutn. vedr. gennemførelse af nærhedsprincippet

at så få politikere har reageret på de manglende resultater. For resultaterne står slet ikke mål med den politiske vilje, som blev lagt for dagen for tre år siden.«

En sådan udvikling er i strid med Edinburgh-aftalen. Her hedder det bl.a. i pkt. V: »... Fællesskabet skal kun lovgive i det nødvendige omfang. Alt andet lige skal direktiver foretrækkes frem for forordninger og rammedirektiver frem for detaljerede foranstaltninger, ikke-bindende foranstaltninger som henstilling bør foretrækkes, hvor det er hensigtsmæssigt«. I pkt. VI hedder det, at der »... bør først og fremmest vælges sådanne handlinger fra Fællesskabets side, der tilskynder til samarbejde mellem medlemsstaterne, samordner national handling eller kompletterer, supplerer eller støtter sådan handling«.

Virkeligheden i EU er tværtimod, at der er stor vækst i de forskellige komiteer, som teknisk-fagligt skal høres, udfylde rammedirektiver og lign. Ifølge EU-noté E 2 fra Europaudvalget (23. oktober 1995) indeholder EU-budgettet en fortegnelse over komiteer, »som det er obligatorisk at høre i forbindelse med udstedelse af retsakter... I fortegnelsen er der ikke mindre end 305 komiteer, som det er obligatorisk at høre i forbindelse med udstedelse af retsakter... Herudover findes der ca. 75 komiteer i fortegnelsen over komiteer, som det ikke er obligatorisk at høre i forbindelse med udstedelse af retsakter. Det er udelukkende rådgivende udvalg uden gennemførelsesbeføjelser«. I de afsluttende bemærkninger i notatet står der, at langt over halvdelen af disse komiteer er rådgivende og lidt under en fjerdedel er forvaltningskomiteer. »Interessen samler sig herefter om forskriftskomiteerne, som findes på områder som miljø, told/indirekte beskatning samt indre marked. Det er på disse områder, at man eventuelt kan tale om, at der træffes beslutninger, der mere har karakter af egentlig lovgivning end af gennemførelsesbestemmelser som fremført af regeringen.«

Den 12. januar 1996 kan B.T. fortælle, hvad der er sket med nærhedsprincippet vedrørende drikkevandet. Bladet skriver: »Kvaliteten af drikkevandet var helt klart en sag, som EU skulle blande sig uden om, og noget, de enkelte lande selv kunne bestemme over. Og drikkevandet blev da også den egentlige prøvesag, da EU-Kommissionen skulle afgive kompetence til enkeltstaterne. EU-Kommissionen vandt slagmålet og har fortsat den egentlige kompetence, når det gælder bestemmelser om kvaliteten af vort drikkevand.« Derfor skal Danmark – hvis vi ønsker at indføre skærpede krav til drikkevandet ud over det niveau, som er defineret af EU – have godkendt de skærpede krav hos Europa-Kommissionen. Kommissionen definerer vand som en handelsvare, og når

der er tale om det indre marked, så har EU enekompetencen. – Voila!

I det hele taget går udviklingen i EU – og de beføjelser, som Kommissionen har eller tiltager sig – katastrofalt hurtigt. Som Rod Hunter skrev i European Voice den 18.-24. januar 1996: »Så optræder Unionen mere og mere, som om den var en national regering, på den måde den udformer en detaljeret lovgivning omfattende alle aspekter af hverdagslivet. Men EU-institutionerne fortsætter med at fungere i ubemærkethed på en måde, som nærmest kan sammenlignes med en international klub«. Rod Hunter er sagfører og direktør for en komité i Center for a New Europe (CNE), som beskæftiger sig med de mange tekniske og politiske problemer i EU-lovgivningen.

Han skriver desuden, at »EU i stigende grad overlader det til Kommissionen at udvikle de detaljerede regler, som er nødvendige for at implementere og opdatere EU-lovgivningen. Dette sker så enten via tekniske komiteer eller via de europæiske standardiseringsafdelinger, specielt gennem Comité European de Normalisation (CEN)«. Han redegør derefter for, hvordan disse komiteer får en meget stor indflydelse, da mange »tekniske« spørgsmål i deres natur er politiske i forhold til det, man vælger. Han skriver også, at Kommissionen og nationale embedsmænd lækker det, som er deres egne forslag, til deres »favoritlobbyister og -handelssammenslutninger og derefter med opmærksomhed lytter til sådanne interesserede parter. Men der er ingen åben og struktureret mulighed for offentligheden for at følge og kommentere hele denne proces. Kommissionen og de nationale bureaukrater behøver heller aldrig forklare præcis, hvordan de nåede frem til deres endelige afgørelse«.

Hunter siger, at disse tekniske komiteer primært er sammensat af folk fra interesserede selskaber og de nationale administrationer, og at hele denne proces medfører, at »... EU overgiver alt for megen magt til velmenende »eksperter«, der ikke politisk behøver at stå til regnskab for deres beslutninger og dermed underminerer det repræsentative demokrati. At kalde disse regler »tekniske« ophæver ikke, at det er politiske valg, og at kalde folk »eksperter« ændrer ikke, at deres beslutninger har politiske konsekvenser«.

Det er derfor vigtigt at vide, hvem der sidder i de mange tekniske komiteer, og hvilken baggrund og hvilke interesser de eventuelt måtte have i forhold til de faglige områder, som de skal lave direktiver for i EU. B.T. kunne den 22. januar 1996 oplyse, at Europa-Kommissionen havde nægtet at opgive navnene på de mange eksperter, som sad i de mange hundrede komiteer. Det var Europa-Parlamentet, som havde